כה. יבמות קד: נדה סו: לעיל

ח: מכות יח: נדרים עג.,

י) עדיות ופ״ח מ״אז ולא נזכר

שם ר' יהושע וכ' התי"ט דהכא

ברייתא היא וגם הך ואמר ר" ב"ב מעשה והיו וכו' לית

משנה דעדיות], 1) [ולעיל יח: פירש"י דאפי' לרבנו דאמרי ח'

פירש" דאפי לרבנן דאמרי ס' לוגים נמי קים להו דאין נבללים יפה וצ"ע ועיין בתור"ט],

תורה אור השלם

ו. וכל מנחה בלולה בשמו

ַנְחֲרֶבָּה לְכָל בְּנֵי אַהֲרן תַּהְיָה אִישׁ בְּאָחִיוּ:

תְּדְיָה אִישׁ כְּאָחִיה: ריקרא ז י 1. וְהָיוּ חַיֶּיף תְּלְאִים לְּךְּ מַנְּגֶר וּפְּחַדְתָּ לִיְלֹה וְיוֹמְם וְלֹא תַאֲמִין בְּחַיֶּיף: דברים כח סו

הגהות הב"ח

(ל) רש"י ד"ה ה"ג לף וכו׳

המתנדנים ולא גרסי׳ בשיטת ר' יוסי חמרו:

מוסף רש"י

ר' שמעון בשיטת וכו'. כ' שמעוו דחיי

עין משפמ נר מצוה

כב א ב מיי' פי"ו מהל' מעה"ק הלכה י: בג ג ד מיי' שם הל' ו 1: בד ה מיי' פ"י מהלכות ד ה מיי' פ"י מהלכות תמידין ומוספין הל' יד: בה ו מיי' פ"ד מהלכות מקואות הלכה א טור ש"ע י"ד סימן רא סעיף א: בו ז מיי' פ"ד מהל' טומאת אוכלין הלכה א:

מיי' פכ"ב מהלכות כלים הל' א:

אבות הטומאות הלכה ד:

רבינו נרשום

למיהרר ביה: לא שנו דאמר יביא מן החיטין אלא דאמר מנחה אבל לא אמר מנחה לא: לישנא אחרינא אבל אמר מנחת שעורים גליא דעתיה דלשעורים נתכוין: כי אמר חצי עשרון לא כלום . אמר דהא אמר מנחת עשרון . ואמאי מביא שנים: אי הכי לוכה א שנים: א יוכר כדקאמרת דאמר מנחה אמאי ר' שמעון פוטר בכולן: בשיטת ר' יוסי בכולן: בשיטת ד' יוסי אמרה: ביו"ט הראשון של אמרה: ביו"ט הראשון של שחל להיות בשבת ששים ואחד עשרונות כיצד לי"ג פרים ל"ט לשני אלים די כבשים י"ד וב' לב' לי"ד כבשים י"ד וב' לב' מרשים [של תמידין וב' לב' כבשים [של הייב" ב' ב' מב" בייב" מוסף שבת] הרי ס"א: ואין נבללין מזה על זה היינו זה עם זה דהללו בלילתן רכה יהללו בלילתז עבה: אלא היינו טעמא דעד ס' יכולין לבלול בלוג אחד טפי לא: לבלול בלוג אחד טפי לא: אמרו לו בס' נבללין בס"א אין נבללין בתמיהא: קורטוב שמיני שבשמינית הלוג (לפני ב'): [ר' זירא] שיכול לבלול בלוג אע"ג שיכול לבלול בלוג אע"ג שלא בלל אין בילה מתעכב בו וכשר וכל שאינו ראוי לבילה כגון ס"א או יותר . בילה מעכבת בו שהרי אינו בר' יהודה ראש המדברים על ידי ראוי ליבלול ופסול : ושיערו זכמים את דמה שלא היה קיסר כדאיתא בפ' במה מדליקין (שבת חכמים את דמה שלא היה
בו פחות מרביעית דליטמא
משום נבלות הואיל
לכשיקדש לא יהא פחות
מכזית ואגב דאיירי
בשיעורין נקט האי:
עדייאות עדרים של
בהמות: והיו עולי רגלים דף לג:) מייתי האי עובדא דרבי יהודה מוריינא דבי נשיאה דשמא מינהו קיסר ראש על בית נשיא ובקונט׳ פירש משום דאיירי בשיעורין: וכהנים אוכלי תרומה:

שימה מקובצת

ם סולת מאי לאו: כ) קאמר ל"צ: ג) תיבות אם אמר כו" עד בכלי אחד נמחק: ד) שכן מצינו האצבור: ס) לכבשים ואינן: ו) ואחד שמביא: ו) זה אמר לו: ס) אמר לו: ט) בו עי' תוס' (יבמות דף קד): י] תיבת אחת נמחק: יה) נוחרין ערודאות ס"א עדיראות עדרים של בתמה והיו עולי רגלים וכהנים אוכלי תרומה. הרגמ״ה: יצ) אלא אמר הרי עלי מן השעורים: ע) המתנדבים הס״ד ומה״ד בשיטת רבי יוסי אמרה דאמר במסכת תמודה בפרק כיצד מערימין ודה רו ע"ד) תחירת ה״לי ודה רו ע"ד) תחירת ה״לי (דף כו ע"ב) ותיבת ה"ג נמחק: ידן לה דאמר: טון לה להיות: מו) וששים: יו) מעכבת בו: ימ) היא

צו אלא דאמר מנחה אבל לא אמר מנחה לא. ואית דגרסי - (1 שנו. דתפוס לשון ראשון אלא דאמר מנחה אבל לא אמר מנחה לא. ואית דגרסי - (1 שנו. דתפוס לשון ראשון אלא דאמר מנחה אבל לא אמר מנחה לא. ואית דגרסי - (1 שנו. אלא דאמר מנחה אבל לא אמר מנחה לא. ואית דגרסי - (1 שנו. אלא דאמר מנחה אבל לא האבר מנחה לא. ואית דגרסי - (1 שנו. אלא דאמר מנחה אבל לא שנו. האבר מנחה לא. ואית הבל לא שנו. האבר מנחה לא. כלל גבי בלא שמן ולבונה: מאר לאו דלא אמר מנחה. וכגון דאמר

> ומחצה בו'. בשלמה אי לה אמר מנחה מייתי תרי באומר אילו הייתי יודע אמר זעירי לא שנו "אלא דאמר מנחה אבל אלא כיון דאמר מנחת עשרון ומחלה לא אמר מנחה לא יתיב רב נחמן וקאמר לה אמאי מביא תרי הא אמרת דהיכא להא שמעתא איתיביה רבא לרב נחמן קמח דלא אמר מנחה אין כלום ואם כן יביא סולת 1 לאו דלא אמר מנחה לא דאמר משום אותו חלי עשרון לא לייתי כלום: אי חבי רבי שמעון פומר מנחה בלא שמן ולבונה יביא שמן ולבונה מאי לאו דלא אמר מנחה לא דאמר מנחה בו'. כיון דתפום לשון ראשון ואיהו אמר מנחה הרי התנדב כדרך חצי עשרון יביא עשרון שלם מאי לאו דלא המתנדבים כך פירש בקונטרם וקשה אמר מנחה לא דאמר מנחה אי הכי אימא הא אוקימנא לעיל רבנן כבית שמאי סיפא עשרון ומחצה יביא שנים כיון דאמר דתפום לשון ראשון אם כן ר׳ שמעון מנחה איחייב ליה בעשרון כי אמר חצי עשרון דהאי כבית הלל לית ליה תפום לשוו לא כלום קאמר יו הוא לא צריכא ידאמר הרי ראשון וי"ל הא אסיקנא לעיל דחוקיה עלי מנחה חצי עשרון ועשרון דכיון דאמר הדר ביה ועוד יש לפרש דקחי אהח דאמרן לא נריכא דאמר הרי עלי מנחה איחייב ליה בעשרון כי אמר חצי עשרון מנחה חלי עשרון ועשרון דבשלמח ולא כלום קאמר כי הדר אמר עשרון מייתי עשרון אחרינא אי הכי רבי שמעון פומר שלא אי אמר עשרון וחלי עשרון אין זה התנדב כדרך המתנדבין אמאי אמר רבא ר' כדרך המתנדבין אבל חלי עשרון ועשרון משמע חרי מילי ולכל הפחות שמעון י בשימת ר' יוסי אמרה דאמר [אף] עשרון דקאמר בסוף לייתי ומשני בגמר דבריו אדם מתפים: מתני' ימתגדב דסבר כר' יוסי דאמר [אף] בגמר אדם מנחה של ששים עשרון ומביא בכלי דבריו אדם נתפס בתמורת עולה אחד יו עשרון מביא אחד יו אמר אמר אחד יו אחד אחד יו תמורת שלמים דמשוינן לה חדא בכלי אחד) יאם אמר הרי עלי ס"א מביא דיבורא אע"ג דמשמע תרי דיבורי ששים בכלי אחד ואחד בכלי אחד שכן מדהאמר תמורת עולה תמורת שלמים ים הציבור מביא ביום מוב הראשון של חג ולא האמר תמורת עולה ושלמים ולא חשבינן ליה כנמלך ה"נ אע"ג דמשמע שחל להיות בשבת ששים ואחד דיו ליחיד תרי דיבורי משום דאמר חלי עשרון שהוא פחות מן הציבור אחד אמר ר"ש והלא ברישה מכל מקום חשבינן ליה חד אלו לפרים ואלו לכבשים יו ואינם נבללים זה דיבורה: והא תנן לא בלל כשר. עם זה אלא עד ששים יכולין ליבלל אמרו לו פירשתי בהקומן רבה (לעיל יח: ד"ה כי): ששים ינבללין וששים ואחר אין נבללין אמר מעשה כפרדה אחת של כית להם כל מדות חכמים כן יבארבעים מאה הוא רבי. איידי דאיירי

> המדברים בכל מקום ואמר שכן מצינו ציבור מוריינא מביאין ביום מוב הראשון של חג שחל להיות בשבת ששים ואחד דיו ליחיד שיפחות מן הציבור אחד א"ל ר"ש והלא אלו פרים ואילים ואלו כבשים אלו בלילתן עבה ואלו בלילתן רכה אלו בלילתן שחרית ואלו בלילתן בין הערבים ואין נבללין מזה על זה יו אמרו לו אמור אתה אמר יו להם הרי הוא אומר יוכל מנחה בלולה בשמן וחרבה כבר אמרה תורה הבא מנחה שיכולה להיבלל א"ל בששים נבללין בששים ואחר אין נבללין אמר לו ייכל מדת חכמים כן הוא בארבעים סאה הוא טובל בארבעים סאה חסר קרטוב אינו יכול לטבול יכביצה מממא מומאת אוכלין כביצה חסר שומשום אין מממא מומאת אוכלין ישלשה על שלשה מטמא מדרם שלשה על שלשה חסר נימא אחת אינו מטמא מדרם וכי אין נבללין מאי הוי והא תנן "אם לא בלל כשר "אמר רבי זירא 'כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת יו בו וכל שאינו ראוי לבילה בילה מעכבת בו אמר רבי ביבי אמר רבי יהושע בן לוי מעשה בפרדה יו אחת של בית רבי שמתה ושיערו חכמים את דמה ברביעית מתיב רבי יצחק בר ביסנא

מובל ובארבעים סאה חסר קרמוב אינו יכול

לטבול בהן: גמ' שאיל שאילה למעלה

מרבי יהודה בר אילעאי מנין לאומר הרי עלי

ששים ואחד מביא ששים בכלי אחד ואחד יו

בכלי אחד פתח רבי יהודה בר אילעאי יוראש

העיד רבי יהושע ורבי יהושע בן בתירא בעל דם נבילות שהוא מהור ואמר רבי יהושע בן בתירא מעשה יוהיו שולי רגלים שוקעין עד רכובותיהן מעשה יוהיו שולי רגלים שוקעין עד רכובותיהן בדם ולא אמרו להם דבר אישתיק אמר ליה ר' זריקא מאי מעמא לא קא מהדר מר אמר ליה היכי אהדר ליה דאמר רבי חנין 2 והיו חייך תלואים לך מנגד זה הלוקח תבואה משנה לשנה ופחדת לילה ויומם זה הלוקח תבואה מערב שבת לערב שבת ואל תאמן בחייך זה הסומך על הפלמר

שנו אלא דאמר מנחה אבל לא אמר מנחה בא. זכים אמר מנחה למנחה גמורה קמכון טפג עווו וויים. אבל אמר מנחה פירוש משום דמנחת דבוק לשעורין ולא שייך למימר מנחה אשעורים קאי ופטור דליכא למימר תפום לשון ראשון.

"ביים באשר שער מנחה וכגון דאמר שעורים מנחה שעורים מיים באור אמר מנחה וכגון דאמר שעורים פטור דודאי אמר מנחה. וכגון דאמר למימר כיון דאמר מנחה למנחה גמורה קמכוין אבל אמר מנחת אילו הייתי יודע שאין נודרין כך כו': אי חבי אימא ביפא עשרון - ל"א אכל לא אמר מנחה לא אלא יבו הרי עלי שעורים פטור דודאי

לשעורים איכוון: מאי לאו דלא אמר מנחה. אלא הרי עלי קמח אפי׳ הכי חייב דאין אדם מוליא דבריו לבטלה: כי אמר חלי עשרון לא אמר כלום. ולייתי חד עשרון ותו לא: אי הכי רבי שמעון פוטר כו'. כיון דתפום לשון ראשון ואיהו אמר מנחה הרי התנדב כדרך המתנדבים יג]: ה"ג אף בגמר דבריו אדם נתפס. דלא אולינן בתר לשון ראשון לחודיה ולא בתר אחרון לחודיה אלא בתר כולהו וזה שאתר מנחה חלי עשרון ועשרון פירושי קמפרש מנחה של חלי עשרון ועשרון והיינו שלא כדרך המתנדבים (A) ובשיטת רבי יוסי אמרו: בותבי' ה"ג שכן מליכו שהליבור מביא וכו'. לי"ג פרים ל"ט עשרונים שלשה עשרונים לפר ולי"ד כבשים י"ד עשרונים הרי נ"ג ולשני אילים ד' עשרונים הרי נ"ז ולשני תמידין שנים ולשני כבשי מוסף דשבת שנים הרי ס"ח: אמר ליה ר' שמעון. וכי אותן ס"א עשרונים בכלי אחד היו: והלא אלו לפרים ואלו לכבשים. ואי מערב להו מיפסלי שמנחת פרים בלילתה עבה שני לוגין לעשרון חלי הין לג' עשרונים ומנחת כבשים בלילתה רכה רביעית ההין לעשרון דהיינו שלשה לוגין והן בולעות זו מזו ונמלאת זו חסירה וזו יתירה: אלא. מפני מה אין מביא יחיד ששים וא׳ עשרון בכלי אחד דעד ששים יכולין ליבלל בכלי אחד בלוג אחד יואליבא דרבי אליעזר בן יעקב נקט לה יד] בפ׳ שתי מדות (לעיל פח.) (כ) אפי׳ מנחה של ששים עשרון אין לה שיו אלא לוגה: מון בששים ואחד אין נכללין. בתמיה: גבו' ראש המדברים בכל מקום. קרי ליה הכי משום מעשה דמערה במסכת שבת (דף לג:): כל הראוי לבילה. כגון ששים עשרונים ראוים ליבלל מלוג: אין בילה מעכבתיין . דאפי׳ לא בלל כשר: בילה מעכבת בו. דבעינן שיהה רחוי ליבלל: ושיערו חכמים הת

ר' שמעון דפטר באומר מנחה מן השעורים ולא חייביה משום מפום לשון ראשוו השנות רבי יוםי ראשון, בשטת רבי יוסי אמרה דאמר במסכת תמורה (דף כה:) אף בגמר אדם נדות ניתחת לשון ראשון, רבי יוסי אומר אם לכך נתכוין תחלה הואיל ולא הוה אפשר ליה להוליא שני שמות כאחד ועל כרחו הוליא זה אחר זה דבריו קיימין ותרעה עד שתסתחב ותמכר וודוף דדיי

עונה ובלתי חנים שנתים (פסחים ובנו) ששים. עשרים: עשרים: עשרים בללין. בלוג אחד שים בלוג אחד אין גבללין. בלוג אחד, הלכך לא יביא שתיונים בכלי אחד לפי שחין עשרונים בכלי אחד לפי שחין עשרונים בכלי אחד לפי שחין עשרונים בכלי אחד לפי היבים בתיים שחין עשרונים בכלי אחד להיבים בתיים שחים בלוגר של היבים בתיים בלוגר של היבים בתיים בלוגר של בשחים בלוגר של היבים בתיים בלוגר של בשחים בלוגר של בליבו בלוגר של בלוגר וכראב"י דחתר ככ. מדות (דף פת.) אפילו למנחה של ששים עשרון אין ייב ולי נראה לה אלא לוגה, ולי נכאה דאפילו לרבנן דאמרי ששים לוג קים להו דאין נבללין יפה בכלי אחד (לעיל יח:). ראש המדברים. במנות המלך שלוה עליי לדבר תחלה בכל מקוס כדלקמן (שבת דג:). כל מדת חכמים כן הוא. העמידוה יתד ולא וכתובות קד.) **מלומלת חסר** הרטוב. מלה הטנה מחוד בשתינית בלוג בשתינית בלוג ... בשתינית בלוג בביצה. וקים להו לרכנן שאין כית הבליעה מחזיק לה מחזיק לה מרכנולת, וכתיב דייי מרכנולת, וכתיב דייי שחולין וויייי פחות ולא יותר מבינת תרגולת, וכמיב בטומאת אוכלין (ויקרא יא) מכל האוכל אשר יאכל, אוכל האוכל בבת אחם שלשה על שלשה מטמא מדרס.

שיערו חכמים שכשעור הזה

ל**חוי לישיכה** (ראש השנה יג.). שלשה על שלשה. שלשה על ע טפחים (שם). כל לו מעות לשנה הבחה: הפלטר. נחתום:

וההוא

דמה. שינה ממנה: ברביעית. לידע הם

יש בו רביעית יפרשו ממנה כנבילה.

ואיידי דאיירי לעיל בשיעורים כל מדת

חכמים כך הם נקט נמי להאי דשיעורא

דרבנן היא. יחן רביעית דם יכול לקרוש

ולעמוד על כזית: והיו נוחרין

ים ערודיאות לאריות. ערודי היער היו

נוחרין לצורך האריות: הלוקח תבואה

משנה לשנה. שחין לו קרקע לורוע והיינו חייו תלואים שאינו יודע אם יהיו

ששים ואחד מכיל אחד ואחד בכלי אחד, ומפרשינן טעמא בגמי משום דששים נכללון ביחד יפה בלוג שמן אבל ששים ואחד אי אפשר להכלל, ופרכינן וכי לא כלל נמי מאי היה עם: בנון ששים עשרון אם לא כלל כשר אפל ששים ואחד שאין ראה לצילה בילה מעכבת בו, בלומר מה שאי אפשר להכלל מעכבת בו דרון דכמיב ויבק שליה שען ואיה לכלל דכמיב כללה הה הקב"ה להכיא מנחה שיכיל לקיים בקן מנות בלילה וכשהוא מכיא ששים ואחד להביא, והרי הוא מכיא מנחה מן הקטיות דאונה כלנה, שבל דבר שאוה הקב"ה להכיא שים שיבו באוה שבי בי באיה. בנון מטסה בתוקד ללה במנחה, יש שמשה בל שנות בל שנות של המחוב לשנות שליו ולכבר ניש שלין מעכרן וכי וחשרים בריב באיה.